

prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecător: A. Gafton
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: L. Bulgac, D. Manole, Gr. Dașchevici,

Î N C H E I E R E

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Beltei Ion împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, intervenient accesoriu Direcția de Poliție a municipiului Chișinău al Inspectoratului General de Poliție, privind anularea actului administrativ și obligarea efectuării recalculului vechimii în muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 24 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 29 aprilie 2016, dl Beltei Ion a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, intervenient accesoriu Direcția de Poliție a municipiului Chișinău al Inspectoratului General de Poliție, privind anularea actului administrativ și obligarea efectuării recalculului vechimii în muncă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că a activat în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază, în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 1 octombrie 1994 până la 1 iunie 1999; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 1 iunie 1999 până la 28 decembrie 2000; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 28 decembrie 2000 până la 11 octombrie 2002; în calitate de comandant de grupă al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 12 septembrie 2005 până la 09 iunie 2006; în calitate de comandant de pluton al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție,

mun. Chișinău de la 9 iunie 2006 până la 5 februarie 2010; în calitate de comandant de pluton al companiei al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 5 februarie 2010 până la 15 aprilie 2011 și în calitate de șef al Serviciului resurse umane al Batalionului Serviciului escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 15 aprilie 2011 până la 5 martie 2013.

Astfel, Beltei Ion a arătat că, la 25 martie 2016, a depus cererea prealabilă nr. B-Ap-753/16 la Ministerul Afacerilor Interne și cererea prealabilă nr. B-859/16 la Inspectoratul General al Poliției, prin care a solicitat de la organele competente de a recalcula vechimea în muncă cu avantaje, cu calcularea a două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu, pentru perioada de activitate, în posturile ocupate pe parcurs și indicate mai sus, cu scopul de a se stabili și dreptul de a primi pensia pe linia Ministerului Afacerilor Interne. Prin urmare, la 5 mai 2016, Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne a expediat răspunsul nr. B-108/16 din 1 aprilie 2016, prin care a refuzat admiterea cerințelor formulate.

Reclamantul a pretins că răspunsul oferit de Inspectoratul General al Poliției este neîntemeiat și lipsit de suport juridic, iar Ministerul Afacerilor Interne nu a soluționat în termen cererea prealabilă adresată acestuia.

În susținerea punctului de vedere, acesta a învederat că penitenciarele de tip închis, izolatoarele de urmărire penală (izolatoarele de detenție provizorie) și instituțiile destinate pentru deținerea și tratarea bolnavilor contagioși și bolnavi psihici sunt entitățile care cad sub incidența reglementărilor prevăzute de pct. 8 al Hotărârii Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994. În opinia acestuia, colaboratorii care efectuează serviciul de pază, escortă și deținere a persoanelor reținute și arestate în izolatoarele de urmărire penală (izolatoarele de detenție provizorie), în prezent au dreptul la calcularea vechimii în muncă cu avantaje, calculându-li-se două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu în ordinea prevăzută de pct. 8 lit. d) din Hotărârea Guvernului sus citată.

Beltei Ion a explicat că, pentru calcularea vechimii în munca cu înlesnirile solicitate este necesar ca persoana să întrunească două condiții, și anume: instituția în care persoana execută serviciul să fie o subdiviziune indicată în pct. 8 a Hotărârii Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994 și să-și exercite serviciul nemijlocit în închisori, izolatoare de urmărire penală (izolatoare de detenție provizorie) și instituțiile destinate pentru deținerea și tratarea bolnavilor contagioși și bolnavilor psihici. În acest sens, a conchis că întrunește toate condițiile necesare, or perioada de 1 octombrie 1994 – 11 octombrie 2002 și 12 septembrie 2005 – 5 martie 2013, constituie 15 ani calendaristici, iar conform cerințelor legislației în vigoare, în special, calcularea o zi de serviciu pentru două zile de serviciu, stabilesc un stagiul complet de muncă de 31 de ani.

Reclamantul, totodată, a opinat că la etapa actuală în sistemul de justiție a Republicii Moldova există o practică judiciară constantă cu privire la solicitările din prezenta speță. Așadar, în deciziile Curții Supreme de Justiție a fost statuat că toți reclamanții, care au lucrat în calitate de polițiști în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău, sunt îndreptățiți să ceară obligarea calculării vechimii în muncă cu avantaje, cu calcularea a două

luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu. Mai mult, acest drept a fost explicat și în avizul consultativ al Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la modul de aplicare a punctului 8 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994.

Solicită Beltei Ion, anularea refuzului Direcției resurse umane al Inspectoratului General de Poliție nr. B – 108/16 din 1 aprilie 2016, ca fiind ilegal în fond și emis contrar legii.

În același timp, reclamantul a cerut obligarea Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției de a recalcula vechimea în muncă cu avantaje, cu calcularea a două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu pentru perioada efectuării de către el a serviciului în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 1 octombrie 1994 până la 1 iunie 1999; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 1 iunie 1999 până la 28 decembrie 2000; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 28 decembrie 2000 până la 11 octombrie 2002; în calitate de comandant de grupă al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 12 septembrie 2005 până la 9 iunie 2006; în calitate de comandant de pluton al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 9 iunie 2006 până la 5 februarie 2010; în calitate de comandant de pluton al companiei al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 5 februarie 2010 până la 15 aprilie 2011 și în calitate de șef al Serviciului resurse umane al Batalionului Serviciului escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 15 aprilie 2011 până la 5 martie 2013, recalcularea cuantumului pensiei pe linia Ministerului Afacerilor Interne din 5 martie 2015.

La 11 octombrie 2016, Beltei Ion a depus cerere de modificare și extindere a pretențiilor intentate împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne (f. d. 68 – 70).

Astfel, reclamantul a solicitat obligarea pârâților de a calcula vechimea în muncă cu avantaje, cu calcularea a două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu pentru perioada efectuării serviciului în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază. Totodată, acesta a cerut obligarea Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne de-ai recalcula vechimea în serviciu pentru stabilirea pensiei pentru perioada de activitate în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază, incluzând perioadele indicate cu avantaje, aplicând coeficientul nr. 2.

În final, Beltei Ion a solicitat achitarea de către pârâți a diferențelor cuantumului pensiei, cuprinzând perioadele indicate cu avantaj, aplicând coeficientul nr. 2, precum și compensarea de la pârâți a cheltuielilor de judecată în cuantum de 4 000 lei (f. d. 71 – 72).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca tardivă și neîntemeiată (f. d. 73 – 76).

Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, prin referința depusă, a considerat că acțiunea intentată de reclamant este neîntemeiată (f. d. 77 – 82).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 octombrie 2016, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată, fiind constat, ca ilegal, și anulat refuzul Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne nr. B – 108 – 16 din 1 aprilie 2016 (f. d. 89 – 90, 95 – 100).

În aceeași ordine de idei, instanța de fond a hotărât obligarea Inspectoratului General al Poliției să calculeze cu avantaj, vechimea în serviciul pentru stabilirea pensiei, pentru perioadele de activitate în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază, în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 1 octombrie 1994 până la 1 iunie 1999; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 1 iunie 1999 până la 28 decembrie 2000; în calitate de polițist al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Inspectoratului de Poliție, mun. Chișinău de la 28 decembrie 2000 până la 11 octombrie 2002; în calitate de comandant de grupă al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 12 septembrie 2005 până la 9 iunie 2006; în calitate de comandant de pluton al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 9 iunie 2006 până la 5 februarie 2010; în calitate de comandant de pluton al companiei al Batalionului Serviciului de escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 5 februarie 2010 până la 15 aprilie 2011 și în calitate de șef al Serviciului resurse umane al Batalionului Serviciului escortă și pază al Comisariatului General de Poliție, mun. Chișinău de la 15 aprilie 2011 până la 5 martie 2013, aplicând coeficientul nr. 2. De asemenea, a fost respins capătul de cerere cu privire la obligarea Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne la recalcularea și achitării cuantumului pensiei în condiții avantajoasă.

În același timp, instanța de judecată a obligat Ministerul Afacerilor Interne de a efectua recalculul cuantumului pensiei și de a achita, în condiții avantajoase, pentru perioadele de activitate în cadrul Batalionului Serviciului escortă și pază, în calitate de funcțiile menționate mai sus, începând cu 21 aprilie 2015. Totodată, a fost respinsă pretenția reclamantului, privind obligarea Ministerului Afacerilor Interne de a calcula cu avantaj a vechimii în serviciu pentru stabilirea pensiei, aplicând coeficientului 2, ca nefondată.

În sfârșit, a fost încasat, în mod solidar, de la Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul lui Beltei Ion cheltuielile de judecată în mărime de 4 000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, fiind menținută

hotărârea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 24 octombrie 2016 (f. d. 129 – 137).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reținut că asigurarea cu pensii a trupelor organelor afacerilor interne este asigurată de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, iar colaboratorii care efectuează serviciul de pază, escortare și deținere a persoanelor reținute și arestate în izolatoarele de urmărire penală (izolatoare ce detenție provizorie), dispun de dreptul la calcularea vechimii în muncă cu avantaje, calculându-se două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu în ordinea prevăzută de pct. 8 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994. Astfel, cerințele formulate de Beltei Ion sunt întemeiate și au fost admise corect de prima instanța.

Totodată, având în vedere că pensia constituie un drept patrimonial, iar acțiunea în revendicare este o acțiune reală și pune în discuție însăși existența dreptului de proprietate, fiind o acțiune imprescriptibilă din punct de vedere extinctiv, instanța de apel a constatat că Beltei Ion nu a omis termenul de prescripție, fiind depusă cererea de chemare în judecată în termenul legal (f. d. 136).

La 19 mai 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 16 februarie 2017 (f. d. 138).

La 18 aprilie 2017, prin intermediul reprezentantului Mariana Onila, Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 24 octombrie 2016, cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele ierarhic inferioare au concluzionat incorect faptul că Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne urmează să calculeze vechimea în muncă, cu avantaje de două luni de vechime în muncă pentru o lună de serviciu lui Beltei Ion, fiindcă ultimul loc de muncă al acestuia a fost batalionul de reacționare operativă, care este în subordinea Direcției de Poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției. Astfel, legislatorul a stabilit expres că poate fi inclusă în vechimea în serviciu al poliției doar vechimea în serviciul în cadrul organelor interne prevăzute până la data intrării în vigoare a Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012, iar unica autoritate, în acest sens, este Ministerul Afacerilor Interne.

Inspectoratul General de Poliție a sugerat că recalcularea vechii în muncă cu avantaje de până la 5 martie 2013, nu poate fi de competența acestuia, deoarece până la această dată nu exista ca entitate juridică și ca angajator.

În final, recurentul a conchis că instanța a dispus încasarea cheltuielilor de judecată din contul său, fără o argumentare amplă cu privire la realitatea, necesitate și rezonabilitatea cuantumului acestora.

La 6 iunie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs lui Beltei Ion, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 150).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Procura nr. 34/2-978 din 12 aprilie 2017 dovedește faptul că reprezentantul Onila Mariana a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 146) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate și având în vedere data pronunțării deciziei (16 februarie 2017) și declarării recursului (18 mai 2017), dar și excepția de la art. 112 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs constată că cererea, supusă examinării, a fost depusă de Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne în interiorul termenului de 2 luni.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța conchide că cererea de recurs nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în baza temeiurilor prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea,

mutatis mutandis, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța observă că cererea de recurs declarată de către Inspectoratul General de Poliție este întemeiată, în drept, pe art. 432 alin. (2) lit. a), b) și c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În această ordine de idei, din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special că recurentul Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne urmează să calculeze vechimea în muncă, cu avantaje de două luni de vechime în muncă pentru o lună de serviciu lui Beltei Ion.

În baza celor prezentate, completul Colegiului constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi

„efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală